

VYHLÍDKA
NA VĚČNOST

JIŘÍ
KULHÁNEK

AP

JIŘÍ KULHÁNEK
VYHLÍDKA
NA VĚČNOST

Nakladatelství CREW
Praha 2011

Napsáno v Praze 1. 11. 2007 až 29. 11. 2007.

Knihy Jiřího Kulhánka:

Vládci strachu (1995)

Cesta krve I. – Dobrák (1996)

Cesta krve II. – Cynik (1997)

Divocí a zlí I. – Čas mrtvých (1999)

Divocí a zlí II. – Hardcore (1999)

Divocí a zlí III. – Temný prorok (2000)

Divocí a zlí IV. – Kříž (2000)

Noční klub – díl první (2002)

Noční klub – díl druhý (2003)

Stroncium (2006)

Copyright © 2011 Jiří Kulhánek

Illustration © 2010 Jan Doležálek

Publisher © Nakladatelství Crew, s. r. o., 2011

ISBN 978-80-7449-058-3 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7449-126-9 (PDF)

ČAS OD ČASU

Ať se ti splní všechny sny!

– čínská kletba

Byl to největší člověk, jakého jsem kdy viděl – byl dokonce větší než náš pán hrabě Frederick, a nebylo v Dolních Sasích nikoho většího nad našeho pána hraběte Fredericka. Když mu náš nový pán hrabě Heinrich nechal useknout ruce, nohy a nakonec hlavu, byl jsem také větší než náš pán hrabě Frederick, ale to už pak byl kdekdo.

Ve dveřích se musel hluboko sklonit, a když se narovnal, jeho kápě zmizela ve stínech pod stropem – ještě že je v naší krčmě tak vysoký – otec vždy říká, že ve správné krčmě musí jít tancovat na stole a Černý mlýn je správná krčma.

Oba švédští maroděři přestali prznit mou sestru a vzhlédli.

Cizinec měl plášť z tmavozeleného brokátu, kápi hluboko do čela, a nad levým ramenem jílec meče. Plášť byl promočený deštěm a zastríkaný blátem – z lemu padaly hojné špinavé kapky. Divné, podle pláště je bohatý, a přesto jsem v nekonečném bubnování vody nezaslechl kopyta. I podle

zabahněných bot přišel pěšky. Přejel pohledem po marodérech a usadil se k vedlejšímu stolu, aby měl zeď za zády a aby viděl na všechny dveře a obě okna.

Švédové zase začali prznit mou sestru. Už se těším, až vyrostu, abych také mohl prznit svou sestru.

„Co si budete přát, vzácný pane?“ přispěchal otec a otíral si ruce do mastnotou pročernalé zástěry. Má velké silné ruce, a stejně jako já si krom meče všiml i krunyře pod cizincovým pláštěm – a každý, kdo má zbroj a meč, je v naší krčmě *vzácný pán*.

„Kuře. Střední. Přines ho, zabij, oškubej – zbytek zvládnu sám.“ Cizinec mluvil sice po našem, ale s takovým přízvukem, že mu bylo sotva rozumět. „A džbán vody.“

„Máme vynikající víno, vzácný pane, a...“

„Džbán vody,“ hlas zledovatěl a cizinec si shodil mokrou kápi z hlavy – otec až ucukl. Cizinec byl vychrtlý, tváře propadlé únavou, bledé jak smrt, ale v očích mu hořely plameny lojových svic, jako by hořely samy oči.

„Jak si přeješ, vzácný pane... zaplatit máš jistě čím?“ Na to by se otec zeptal, i kdyby u stolu seděl sám Lucifer.

Cizinec odstrčil umáčený vak, sáhl pod plášť a pak to zazvonilo. Maroděři opět přestali prznit mou sestru a opět vzhlédli. I moje sestra vzhlédla. Když zazvoní zlato, vzhlédne každý.

Je to divné – každý peníz by měl cinknout stejně – měďák, stříbrňák i zlaťák, ale není to tak. Všichni to máme v uchu.

Otec se uklonil, až se nosem dotkl stolní desky, zvedl obrovskou zářivou minci a řekl: „Cokoli si přeješ, převzácný pane.“

„Nocleh?“

„Jistě, převzác...“

„Počkej,“ přerušil otce cizinec a položil na stůl meč, „kde je tu nejbližší hřbitov?“

„Hřbitov? Aha. Myslíš jako krchov. Proč...?“

„Kde?!“ cizincův hlas opět zledovatěl.

„Daleko, až ve vsi, v Schätzendorfu, i na voze to trvá skoro čtvrt dne.“

Sestra sklouzla ze stolu, stáhla si sukně, otřela rty a pořád se dívala na místo, kde před okamžikem leželo malé zlaté slunce. I oba maroděři se na to místo dívali: jako by tam pořád tančil hřejivý žlutý odlesk. Maroděři si sedli na lavice proti sobě a má matka jim donesla po korbeli piva.

„Zlato, to se v dnešních dobách nevidí,“ řekl vyšší ze Švédů – oba mluví po našem skoro tak dobře jako my. Menší ze Švédů vytáhl dýku, začal špičkou cinkat o stůl a začal se usmívat – má černé vykotlané zuby, tak to nevypadá moc přátelsky. Něco syklo, zablesklo se, a cizincův meč najednou neležel na stole, ale obnažený se vznášel v cizincově ruce. Je to zvláštní meč, dlouhý, prohnutý, šedý, měkce lesklý, nikdy jsem takový neviděl, a bylo znát, že cizinec je s ním srostlý.

„Nevidí. A *nevidí*,“ teď se usmál cizinec, a přestože má nevidaně bílé zuby – a co jsem viděl všechny! – oba maroděři zbledli. Ten menší pomalu a opatrně schoval dýku, a vykotlaný úsměv mu přimrzl k líci. Zdálo se mi, že se skutečně ochladilo – nepokojné stíny svíc na okamžik strnuly, pak se natáhly k cizincovi.

Jistě se mi to také jen zdálo.

Pokřičoval jsem se.

„Krásná zbraň,“ řekl vyšší Švéd – jmenuje se Lars, „nipponská, že?“

„Nipponská, ano,“ zase to syklo a sametový lesk čepele zmizel. „Hospodo,“ cizinec nezvedl hlas, „pánové dnes pijí na mne.“

„*Prosit!*“ švédské korbele vylétly ke stropu, zaklokotání, dvojhlásé řfhnutí, pěna na plavých vousech.

* * *

Později, když se promáčený podzimní večer přelil v promáčenou podzimní noc, když otec zamkl dveře a zabeđnil

okna a když cizinec dojedl kuře, které si sám vykuchal, okořenil a které jsem já opekl na rožni v krbu, tak tehdy se trochu uvolnil – sundal si plášť a dal ho sušit. Takovou zbroj jsem v životě neviděl – ani Švédové takovou zbroj neviděli – ti dokonce přestali pít – dosud do sebe lili pivo za pivem a močili do slámy pod stolem. Zbroj byla matně černá a zdála se být lehoučká jako lněná halena – přesto, předivo záseků, důlků a škrábanců jistě bylo od mečů a mušket; kusy drátěné košile zakrývaly měkkou černou kůži spodního kabátce, kde pančce nedoléhaly.

Švédové nic neříkali, jen zírali. Není zbroje, která by zastavila kuli z moderní muškety.

„Taky nipponská,“ řekl cizinec a napil se vody ze džbánu – dobře jsem si všiml, sotva mu ji otec donesl, že do ní něco hodil, něco malého bílého. Jed to nebyl, sebevražda je smrtelný hřích.

Plameny v krbu praskaly, světla lojovic tančila a nachmelení Švédové začali zpívat nekonečnou smutnou švédskou baladu. Cizinec sáhl k opasku a vytáhl pistolku – směšnou a malinkatou – do hlavně bych nestrčil malíček, a to mám malé malíčky. Oba naši psi hryzali kosti z kuřete a Švédové – zase jak jeden muž – přestali zpívat a začali se opile smát:

„Pistole! Nipponská pistole! To je na myši?!“ Lars až kuckal.

„I jeho druhá *pistole* je jistě nipponská,“ chytil se druhý Švéd za rozkrok, „proto na nás tak zíral, když sem vlez!“

„Važ slova, pijeme za jeho,“ dunivě zašeptal Lars, ale cizinec si jich nevšímal a rozložil malinkou pistolku na ještě menší kousky. Kovově to cvakalo. Nikdy jsem neviděl takové věcičky, tak přesně hranaté, oblé a kulaté, ani u mistra Ludwiga v Hamburku ne, a ten krom hodin dělá i různé dábelské instrumenty pro vrchnost: podíváte se do mosazné trubky a všechno je najednou na dosah ruky. Pokřížoval jsem se. Cizinec ty věcičky pečlivě čistil a natíral olejem; to s pisto-

lemi dělají všichni vojáci, i Švédové si ty své vyčistili a přeládovali, než začali prznit mou sestru.

Cizinec zrovna dokončil olejčkování a měl vše rozložené na klůcku před sebou, když se otevřely dveře ze sklepa.

Je to divné, protože krom mě, mého otce, mé matky, mé sestry, Švédů a cizince u nás v krčmě nikdo není.

* * *

Byl to jeden z oněch dvou kupců, co u nás spali dva dny před svatým Cyprianem. Tehdy ráno nepřišli na snídani a otec říkal, že v noci narychlo odjeli. Kupec byl úplně nahý, úplně modrý, v obličejí oteklý a na krku měl hlubokou ránu plnou mokré hlíny. Od mokré hlíny byl úplně celý. Asi kvůli té ráně mu hlava ležela na levém rameni, a jak šel, hlína mu opadávala z nevidaně vzdutého břicha – plesk, plesk – takhle to dělalo. Poznal jsem ho vlastně jen podle směšné pleše, kolem které mu rostlo kolečko vlasů do půli zad. Teď je měl promáčené a také celé od hlíny.

Toporně se otočil a stejně toporně vykročil k cizincovi.

Jeho holé paty vydávaly zvuk, jako by do podlahy bouchal topůrkem.

Buch, buch.

Buch, buch.

Sláma vlhce šustila.

* * *

Jestli jsou ve sklepě všichni, kdo nepřišli na snídani, protože v noci museli narychlo odjet, za chvíli bude plno.

* * *

Jsem chytrý hoch, říká otec Bernhard, farář naší farnosti. Chytrý, jen trochu pomalejší.

„Bože na nebesích!!!“ zařval Lars, a oba Švédové byli rázem dočista střízliví – a rázem byli bledší než cizinec. Lars tasil bambitku, hromová rána, a pak nebylo nic slyšet ani nic

vidět – krčmu naplnil modrý dým. Chvilí jsem kašlal, a ani mé kašláni nebylo slyšet, a tekly mi slzy, jako když ráno rozfoukávám krb. Pak z dýmu vyšel kupec a v hrudi měl díru jako pěst. Bylo mi divné, že pořád jde, ale zas to z něj oklepalo všechnu hlínu. Pod nadmutým břichem bylo vidět, že mu někdo uřízl moudří – jako se to dělá koním.

* * *

„Do hlavy! Musíš do hlavy!“ Pronikl mi zvonečky v uších cizincův hlas. „Zataras ty dveře, chlapče!“ Pak jsem zase nic neslyšel, protože vystřelil i... Hjalmar. Druhý Švéd se jmenuje Hjalmar. Obtížné jméno, ale vzpomněl jsem si. Jak měl kupec hlavu na rameni, divně mu odskočila na záda a rázem byl všude mozek.

Páchnul.

* * *

Než jsem se dostal ke dveřím do sklepa, přišel i druhý z kupců a ještě asi tři, co u nás spali dřív a co také odjeli v noci. Na těch už visely cáry nazelenalé kůže, a z hlíny v obličejí jim svítily zuby.

Zčernalé rty visely na bradu.

Zabouchl jsem dveře a zastrčil závoru. Další z hostů, co teď bydlí ve sklepě, je rozrazil, že zlomené břevno odlétlo ke krbu.

Začal jsem se trochu bát.

* * *

Druhá Larsova bambitka, druhá Hjalmarova. Teď už byl mozek úplně všude. Ještě že je na podlaze sláma, jinak by to klouzalo. Rozhrábl jsem oheň v krbu, aby tah komína odsál dým z výstřelů. Někdy jsem chytrý, až překvapuju sám sebe.

A nebo ne.

Do ramene se mi zasekla ledová ruka – kosti trčící z konců prstů mi protrhly kytlici i kůži.

* * *

Zablesklo se a stisk povolil. Cizincův meč mi musel prolétnout tak těsně kolem ucha, že jsem se začal opravdu bát.

Protože Švédové neměli čas naládovat bambitky, zase začalo být slyšet. Otec, matka a sestra klečeli pod křížem s naším Pánem Ježíšem Kristem, kvíleli a modlili se. Psi kňučeli hrůzou.

Švédové se bili se zástupem pomalu se potácejícím ze sklepa a jejich meče hluše zvonily o kosti. Šlo to těžko, protože se nemohli řádně rozmáchnout, a tak je hosté ze sklepa tísnilo do rohu. Cizinec skládal malinkou pistolku a zároveň mečem odsekal ruce, které se po něm natahovaly přes stůl. Hosté ze sklepa se tlačili tak, že stůl posunuli, a ten ho sevřel v koutě a málem se převrhl. Cizinec zachytil věcičky na pistolku v poslední chvíli. Proč to jen dělá, proč se tím zdržuje, říkal jsem si a zalezl pod lavici. Jeden z hostů ze sklepa se mačkal za mnou, tak jsem lavici podlezl a vyšplhal za komín krbu. Je tam horko a kameny pálí do dlaní.

Pak cizinec pistolku složil, jenže ji nenaládoval, jen do ní zespona zarazil takové černé hranaté... něco.

* * *

Hjalmar s Larsem byli v úzkých.

Bojovali s hosty ze sklepa dýkami a okovanými pažbami bambitek, ale hostům nevadilo nic krom nadobro rozčísnuté lebky. Hosté ze sklepa se naštěstí pohybovali velmi pomalu, tak mozku bylo tolik, že se podlaha začala vážně smekat, takže hosté padali i po nepodařených ranách. Plazili se ale po zemi a snažili se Larsovi a Hjalmarovi zakousnout do nohou. Pak jsem se musel přestat dívat, protože jeden z hostů ze sklepa lezl ke mně za komín. Škoda, že jsem si nevzal pohrabáč.

Máme fortelné pohrabáče.

Rameno mě bolelo a krev mi promáčela kytlici.

* * *

Něco divně puflo a křuplo a hostovi zmizela hlava.

Nebylo to, jako když stříleli Hjalmar nebo Lars – to se v čele objevila díra a zadem vylétl mozek, jako když se před Velkou nocí vyfukují vejce. Teď hlava prostě zmizela a mozek s vlasy a kousky lebky stékal po stěně a po našem Pánu Ježíši Kristu. Otce ani matku ani sestru už jsem neviděl, protože na nich klečeli hosté ze sklepa, ale hosté ze sklepa se pod křížem s naším Pánem Ježíšem Kristem nemodlili.

Otec ani matka ani sestra už nekřičeli.

* * *

Zajímalo mě, za jak dlouho dokáže cizinec naládovat nipponskou pistolku. A pak náš Pán Ježíš Kristus učinil zázrak: nipponská pistolka střílí bez ládování.

Během chvilky byl mozek úplně, ale úplně všude, a všichni hosté ze sklepa leželi na zemi a jen někteří se trochu škubali.

„Zakryjte si uši a otevřete pusu,“ řekl cizinec, hodil do sklepa rozměrné zelené vajíčko a zaklínil naštiplé dveře židlí. Udeřil hrom a dveře i s židlí se rozlétly na třísky.

Ze sklepa už žádný host nepřišel.

* * *

Hjalmar byl ošklivě pokousaný. Z paží mu crčela krev a třásl se. Lars si ani na prznění ani na pití nesundal pláty z předloktí ani kyrys, a navíc si před bojem stihl navléci šermířské rukavice pobité mosaznými plíšky, tak pokousaný nebyl.

„... *co to pro Boha svatého bylo?! Proto ses ptal na ten krchov?! Jsi snad sám ďábel?!*“ Lars docela křičel.

Já bych na cizince s nipponskou pistolkou v ruce nekřičel.

„Ďábel? Ne. A ano, proto jsem se ptal na ten krchov.“

„Kurva! Do řiti!“ řekl Lars a ztěžka se posadil: „Krchov je sice míle daleko, ale tady hned za lesem byla začátkem podzimu tuhá bitva. Císařské i naše mrtvé jsme jen naházeli do děr,“ vytáhl dýku, prořízl Hjalmarovi hrdlo, utrl mu od

opasku váček s penězi a pokřižoval se. Také jsem se pokřižoval.

„Kolik mrtvých?“ Cizincovi se ve tváři nehnul sval.

„Celé pluky.“

„Kurva drát,“ řekl cizinec. „Vojáku, nechceš si vydělat nějaké zlato?“ schoval pistolku a zavěsil meč na záda.

„Za co?“

„Potřebuju se dostat do Itá... do Welschlandu,“ cizinec si plácavě přehodil mokrý plášť přes ramena a srovnal ho, aby mu jílec zbraně trčel dírou za krkem. Z pláště opadávaly kousky mozku.

„Kolik zlata?“

„Hodně.“

„Kolik problémů?“

„Celé pluky.“

NEBE MĚ ZNÁ!

Tajemství jsou moc.

– *Walton Simons*

Konec světa si každý představuje jinak.

Obvykle ale tak, že svět sice skončí, nicméně, že on sám bude žít dál.

Mladí muži si představují, jak se v černém (decentně ošoupaném) koženém oblečení chmuří do krajiny, v ruce zbraň, která nikdy neselže, a v očních důlcích těch, kteří za Velké Katastrofy neměli štěstí, teskně kvílí vítr. Vyhaslé zraky padouchů, kteří neměli štěstí před malým okamžikem, hledí k temné obloze a ze zbraně, která opět neselhala, stoupá proužek dýmu – zachráněná (polonahá) krasavice se už už vrhá do náruče.

Nikdo si nepředstavuje, že zrovna sedí na záchodě.

Nebo si mydlí záda ve sprše.

* * *

Já byl ve sprše.

* * *

„*Mann gegen Mann!!!* – *Uááá!*“ zpíval jsem spolu s Rammsteiny a horká voda šlehala do obličeje. Člověk, který vynalezl sprchu, by zasloužil Nobelovu cenu – ráno bez sprchy, den v háji. I když ráno... i když deset hodin je pro rentiéra *vhodné* ráno.

Voda rachotila, Rammsteini neměně, sprchový šampón voněl, všude samá pára... Agenty Ef-Bí-Áj neuvěřitelně zajímá, kde se vzaly peníze na mou rentu, ale ani s místním daňovým úřadem zvaným Áj-Ár-Es na mě pořád nemůžou nic vyštourat. Vzpomínka na FBI mi pokazila čirou ranní radost – včera mi zase dvě hodiny seděli v obýváku, s těmi jejich milými tvářemi a řečmi typu: „Pozvete nás dál? Povolení sice nemáme, ale...“ významný úsměv.

„Ale jistě,“ řekl jsem a zkysli mi tu již zmíněné dvě hodiny. Ptají se vždy na totéž, pořád dokola a dokola: na zdroj mých peněz, na to, kde přesně sloužil můj otec, na mé dřívější zaměstnání, na mé kontakty v cizině, proč jsem se nikdy neoženil, proč chodím do buddhistického chrámu... Chtějí mě znervóznit, chtějí, abych udělal nějakou nepředloženost.

„Krucí!“ vyklouzla mi lahvička se šampónem. Jak jsem se sehnul, zazdálo se mi, že jsem v dramatické zámlce mezi dvěma zaburáceními kytary zaslechl klapnutí dveří.

Je to možné, tady na předměstí San Antonia se domy nezamykají a soused Greg ke mně často zajde jen tak na řeč. Je to podivín – má pod domem atomový kryt a ve sklepě zbrojníci, že by s ní – sám – zvládnul převrat v Burkině Faso. Tedy, pokud by nevážil poctivé dva metrčky poctivého amerického hamburgerového špeku. Manželka mu utekla už dávno, syn zmizel do New Yorku, ale řekl bych, že Greg je šťastný člověk.

Zvedl jsem lahvičku.

Týden, co jsem se nastěhoval, přišla FBI poprvé. To povolení měli, a měli i zásahovou jednotku: chvíli po mně šlapalo

pět chlapů v černých kuklách a strkali mi hlaveň samopalu do ucha, zatímco jiných deset chlapů rozbíjelo všechny dveře v domě a řvalo: „Čistý!“ Zatkli mne za držení ilegální zbraně – třicetcentimetrového sekáčku na maso. Při výslechu mi ani nestrkali ruce do vařící vody, ani mi nepíchali séra pravdy, jen mě trochu mlátili telefonním seznamem. Kdo si FBI představuje jako ony televizní slušňáky v obleku, pak mám radu: míň televize.

Nabral jsem trochu šampónu a začal si mydlit vlasy: „Áááá!“ – svinsky štípe v očích. Tentokrát jsem klapnutí (bouchnutí) dveří slyšel docela jasně – buď byly od tělocvičny, nebo od pokoje pro hosty.

„Gregu?!“ Vypnul jsem hudbu a zvedl hlas nad šumění vody: „Jsi to ty?! Jsem ve sprše, počkej v obýváku – vem si pivo!“ Chvilí jsem poslouchal, ale nic neslyšel, tak jsem pokračoval v mytí vlasů. Greg může pít pivo kdykoli, kdekoli, v jakémkoli množství – místní rozvoz Budweiseru u něj má zastávku jako u hospody a Greg má na krabice s šestnáctiuncovými plechovkami pěkný bytelný rudlík.

Domydlil jsem si hlavu a přešel na mydlení obličeje – před zavřenýma očima se mi vlnily rudé a žluté vlnovky a pěna tekla po hrudníku.

Tehdy jsem uslyšel kroky.

Zvláštní – Greg neustále nosí vysoké šněrovací boty pro speciální jednotky – mají měkkou gumovou podrážku, takže na své dva centy chodí jako duch... do schodů jako funicí, mrtvičnatý duch. Tohle byly tvrdé dopady dámských podpatků. Že by mi paní Burnsová nesla ten slíbený páj? Paní Burnsovou znám z fronty od pojízdného zmrzlináře tady u nás v ulici: syn jí padl v Zálivu, manžel se pak upil k smrti, takže má neodbytnou potřebu pořád se o někoho starat – militaristu Grega nenávidí, všude kolem jinak samé rodinky, takže zbývám já – mé první a jediné Vánoce v Americe se u mě v obýváku stála čokoládovým likérem a v záplavách slz mi

všechno vyškvtala. Paní Burnsová s oblibou nosí obrovské triko se zachmuřenou zelenou tváří mistra Yody a rumunským nápisem: STAR WARS – EPISODUL II: ATACUL CLONELOR.

„Paní Burnsová?!“ řekl jsem a otřel si pěnu z očí – přes rachot sprchy jako bych zaslechl další kroky, a zvenčí dokonce i něco jako výkřiky a snad i výstřel.

Inu Texas.

Zavřel jsem vodu a poslední kapky hlasitě pleskaly o protiskluzové dlaždice.

Přes zapocené dveře sprchového koutu jsem uviděl obrys postavy.

* * *

„Paní Burn...?“ opatrně jsem pootevřel.

Nebyla to paní Burnsová, byla to paní Hortonová. Paní Hortonovou jsem naposledy viděl před sedmi dny, okamžik potom, co ji přejela zadní dvojmontáž kamionu, který vozí zboží do místního Wal-Martu.

* * *

Balzamovač si sice dal práci, ale dvojmontáž je dvojmontáž a plně naložený kamion je plně naložený kamion. Černý kostýmek byl trochu od hlíny, ale docela jí sluší – jen boty jsou jí malé, ale nevypadá, že jí to vadí. Nalakovaný šedý účes držel v decentních vlnách, jen zezadu ho měla spláclý, jak v rakvi ležela na polštářku.

* * *

Sekla po mně pravou rukou.

Minula, ale vyrazila ze zatahovacích dveří sklo a zdemolovala nerezový rám. Paní Hortonová má ránu jako Muhammad Ali na steroidech. Pak mi pěna znovu zatáhla oponu – fakt to štípe *kurevsky*.

* * *

Sklo dopadlo na dlažbu a rozstříklo se na miliardu větších či menších skalpelů.

No výborně!

* * *

Ještě než mne šampón oslepil, stihl jsem to nejdůležitější: stihl jsem se paní Hortonové podívat do očí: má zapadlé, hnílo-
bou zkalené bulvy – přesně jak se dá od sedm dní staré mrtvolky čekat.

* * *

Takže mám kliku.

Pravda, daleko větší kliku bych měl, kdyby jí dvojmontáž nepřekroutila páteř tak nešťastně, že první obraz, který se jí po smrti opřel o sítnice, jsem byl já.

Sice jí to trvalo nezvykle dlouho a nemá všechny příznaky, ale stejně mě našla – můžete dávat pozor, jaký chcete, můžete bydlet na nejklidnějším předměstí na světě, nejlépe hlídaném na světě, s nejnižší úmrtností na světě, ale náhodě neuniknete.

Kde jsou lidé, je smrt.

* * *

Poslepu jsem nahmátl kartáč na záda a druhý úder paní Hortonové mi sklouzl po rameni. Kostí vydržely, ale modřinu budu mít až k lopatce. Levým loktem jsem si otřel oči a zároveň levou dlaní z kartáče ulomil kartáčovací hlavici.

Zamrkal jsem.

Levé oko pořád nešlo (že ty šampóny tak štípou!), právě jakž takž.

* * *

Paní Hortonová se rozmachovala k třetí ráně a tentokrát to vypadalo na těžké k. o. Za paní Hortonovou jsem zahlédl další dvě nebo tři toporné postavy.

To jsem to dopracoval – zlomený kartáč na záda – ještěže tu není FBI – zas by mě zatkli za držení ilegální zbraně.

Vrazil jsem ostrý konec paní Hortonové do levého očního důlku a prudce zakvrdlal – asi jako když rozmícháváte hodně zatuhlou barvu. Plastová násada sice napraskla, ale paní Hortonové se podlomila kolena – ne, ani zdaleka neměla dost, jen jsem jí zničil ovládání nohou.

* * *

Než se sem dostanou další, musím vypadnout. Ze sprchového koutu. Z koupelny. Z Texasu. Šampón mi zase zatáhl i pravé oko.

Kurva!

* * *

Hrábl jsem po osušce, setřel (sedřel) si pěnu z čela a očí a hodil ji na rozbité sklo na podlaze.

Dveřmi už to nešlo – dvě nebo tři postavy se namnožily na sedm nebo osm.

Okno.

* * *

Sklo pod osuškou hlasitě skřípalo a musel jsem jít velmi opatrně. Nejbližší z postav (všechny měly slušivé černé obleky a všechny páchly hnilobou a studenou hlínou) byla tak blízko, že mi její prsty sklouzly po zádech – inu, kdybych nebyl namydlený, byl bych namydlený.

Šel jsem pomaličku a našlapoval zvysoka jako mim při exhibici.

I mrtvým sklo skřípalo pod nohama.

* * *

Okno.

Blíž a blíž.

Venku je pořád to krásné modré texaské dopoledne jako před čtvrtodinkou, kdy jsem se šel sprchovat.

Mrtví sice nebyli všude, ale i z okna jsem jich viděl dost na to, abych neskočil dolů a nezačal pobíhat. Určitě tu bude

alespoň jeden, který nemá zapadlé, hnilobou zkalené bulvy, ale oči, které vypadají, jako by do nich někdo nalil hustou tmavou krev.

Ten mě za žádnou cenu nesmí vidět.

* * *

Takže nahoru.

Otevřel jsem, krok na parapet, chvilka nerovnovážných stavů, chytil se za okap, pověsil se na něj, a okap kupodivu vydržel. Přeručkoval jsem, aby na mě mrtví nedosáhli, rozhoupal se a vymrštil na střechu – je našťestí skoro plochá. Jak se po mně mrtví sáпали, začali padat dolů – z prvního patra sice výška nic moc, ale oni padali jako klády: hlavy jim dutě pukaly a mozky na betonovém chodníčku vytvářely zajímavé plastické kompozice.

* * *

Rychle jsem se dokulil ke komínu uprostřed střechy – když zůstanu ležet, nemůže mě z ulice nikdo (a hlavně *nic*) vidět; musím vydržet do tmy.

Z blankytné oblohy pražilo obrovské zlaté texaské slunce, a zasyhající šampón praskal a tahal za chlupy.

Čeká mě dlouhý den.

* * *

Bylo jasné, pokud něco neudělám, do večera mi sleze kůže – stín komínu je značně úzký, navíc, jak slunce poputuje k zenitu, bude se stále zkracovat.

Ale slunce není to nejhorší – nejhorší jsou vrtulníky: nejprve místních, pak státních a nakonec federálních zpravodajství. Jen chvíli po nich přirachotili záchranáři, a co může být pro zpravodajství cennější než bohatýr v přilbě odnášející ubohé, k smrti vyděšené obyvatele ze střech.

Nemusel jsem si ani představovat, jak vždy, když stoupal závěs s hrdinou a roztrášenou obětí, jak všichni mrtví v ulicích zvedají hlavy a upírají na ně skelné pohledy.

A jak zvedají hlavy i ti, kteří nemají skelné pohledy, ale oči, do kterých jako by někdo nalil hustou tmavou krev.

Něco hledají.

Někoho.

Mě.

* * *

Naštěstí byla střecha pokrytá narezlým pouštním prachem, který se na zasychající šampón krásně lepil – než vrtulníky zhoustly, obalil jsem se v tom jako vanilkový rohlíček v cukru. Pak jsem se skrčil a natáhl jednu nohu, a posouval se tak, aby mne stín komínu co možná zakrýval, ale hlavně půlil – je to zajímavé, pokud si rozbijete siluetu, jste pro lidské oko téměř neviditelní. *Hu*, ještěže tu není FBI – takovéhle věci nemůže usedlý rentiér znát.

Bylo mi sice pekelné vedro, ale vrstva prachu měla i pekelný UV filtr, tak jsem se neusmažil.

* * *

S prvními hvězdami se k žízni přidala zima – po celodenní výhni vážně nepříjemné – jazyk jen chřestil, k tomu teď i drkotání zubů.

Prostě *paráda*.

Hvězdy během několika minut zmizely – podezřelé černé mraky zakryly nebe a ještě se ochladilo – noci v San Antoniu jsou v tomhle ročním období obvykle velmi teplé, teď šla pára od pusy.

* * *

Světlomety vojenských vrtulníků zametaly ulice – armáda a Národní garda už ráno obsadily strategická místa, ze kterých se celý den ozývalo rachocení automatických zbraní a prás-kání odstřelovačských pušek. Jasně, není to poprvé, co mrtví vstali z hrobů – i když na americkém kontinentě ano –, takže ozbrojené složky přesně vědí, co dělat – jak vytvořit novou Zónu.

V Evropě už jsou tři. Jedna v Německu, jedna v Čechách, jedna v Itálii.

* * *

Vydržel jsem do půlnoci – trpělivost a potlačení osobního pohodlí jsou při skrývání základní taktika.

Sesmekl jsem se ze střechy, pověsil za ruce, rozhoupal a dopadl na trávník za chodníčkem. Teď hlavně rychle – byl jsem si dost jistý, že u mě doma čeká někdo s krvavýma očima – někdo značně nepříjemný a značně mrtvý – navíc, i ten ilegální sekáček hromadného ničení mi FBI zabavila.

Gregův dům měl dveře dokořán.

* * *

Odlesky reflektoru policejního vrtulníku studeně blýskly na sklech aut zaparkovaných podél obrubníků, ale já moc světla nepotřebuju. Příkrčeně jsem běžel a krusta prachu se šampónem na mně hlasitě praskala – tahalo to jako čert.

Proklouzl jsem ke Gregovi – v domě hnusně páchla zapařená krev a zkažené vnitřnosti a hlasitě hrál Gregův audiovizuální aparát – to bylo celý den nejhorší – horší než slunce, než žízeň, než helikoptéry: dokola a dokola jedno jediné cédéčko – příšerná moderní americká umňoukaná country: „Joe Stetson a jeho The Stetsons zpívají vaši oblíbenou *Mám nový stetson, jipi-jipi-jou!*“ Největší hit všech stanic ve městě – stokrát za den, tisíckrát za den – otevřeš rádio a *Jipi-jipi-jóóóu!* A dnes jsem naslédle kvákavý hlas Joe Stetsona poslouchal celý prokletý milion nejproklatějších hodin.

Vypil jsem půl galonu vody, vytáhl duhového country-nepřítele z přístroje a rozlomil ho.

A ještě jednou.

Vodu měl Greg na zalévání pelargonií, tak byla pěkně zvětralá.

* * *

Z ulice se ozývaly šouravé kroky mrtvých, vzdálené klapaní rotorů a ještě vzdálenější střelba; zdálo se mi, že vojáci ustupují – inu, mrtví rozšiřují Zónu, jak jen lze.

V domě byl oproti tomu naprostý klid – člověk se ale nesmí nechat ukolébat: mrtví dokážou být úplně nehybní, celé dny – nedýchají, nekašlou, nic.

Zprvé potřebuju zbraň. Zadruhé boty. Zatřetí smýt prachovou krustu. Začtvrté oblečení.

* * *

Pomaloučku jsem se plížil chodbou a puch krve a vnitřností houstl. Vykoukl jsem za další roh a...

... a nic. Žádný nehybný stín v zádveří, žádný odlesk v nahnilém bělmu. Jen koberec pod nohama začal čvachtat a lepit se.

* * *

Gregu mrtví zastihli na záchodě.

* * *

Sřeva byla roztahaná až ke schodům do sklepa a všude se válely oschlé hroudy žlutého podkožního tuku.

Zazdalo se mi, že někde z domu slyším lehké kročeje. Natočil jsem hlavu, ale... ale tma byla tichá. Mrtví sice běžně lehké kročeje neovládají, ale někteří ano. Pod krustou prachu se mi zježily vlasy. Pokud by... *a zrovna ted!*...! To by byl konec. Takže jsem trochu zrychlil a trochu nezdravě přestal dávat pozor.

* * *

Naštěstí velmi dobře znám kódy k pancéřovým dveřím Gregova sklepního arzenálu. Odklopil jsem kryt nad klávesničkou:

„Sedm, dva, nula...“ tiše jsem si šeptal, když se za mnou rozsvítilo ostré bílé světlo.

* * *

„Ef-Bí-Áj! Lehněte si tváří k zemi! Ruce a nohy od sebe! Hned!!!“

* * *

„Pane bože! Ne tak nahlas! A zhasněte to!“ zasyčel jsem, když se mi opět rozeběhlo srdce.

„Okamžitě tváří k zemi! Jane Sandbergu, jste zatčen za vloupání a pokus o krádež zbraní! – A za veřejné obnažování!“ Agentka mi svítila do obličeje velkou baterkou, v druhé ruce pistoli, glock desítku, a řvala, jako bych stál na druhé straně fotbalového stadionu, ne dva metry před ní. Vypadala v černém Ef-Bí-Áj kalhotovém kostýmu trochu jako mrtvola.

Co není, může být, pokud se neztiší.

„Dobře, už ležím. Jen se proboha ztlumte, agentko, *prosím*. Oni jdou po zvuku.“

„Jak to víte?!“ zaryla mi koleno do páteře a secvakla zá-
pěstí pouty.

„Celý den se tu schovávám a mám oči.“

Ona tu musela být také celý den – v jedné z těch dodávek venku. Přes mohutný nástřík parfému byla cítit potem, ale kupodivu to nebylo nijak nepříjemné – to, že jsem obličejem ležel v Gregových vnitřnostech, bylo daleko nepříjemnější. Věděl jsem, že mě FBI sleduje, ale že jsou až *takhle* důkladní...

„Můžu vstát?“

„Ano... a konečně tě máme, *hajzle*,“ řekla agentka temně a sklonila baterku.

Opatrně jsem vstal – šlo to dost špatně, s rukama spoutanýma za zády a nohama smekajícima se v Gregově podkožním tuku.

„Neznáme se?“ poprvé jsem jí uviděl do obličeje – přátel-
sky jsem se zakřenil.

„Ještě jednu takovouhle *sexistickou* narážku a kopnu vás do rozkroku,“ informovala mě.

„Omlouvám se,“ řekl jsem. Ne, neznal jsem ji. Ji ne. Ale...
„Nemáte starší sestru...? Hm. *Neměla* jste starší sestru?“

Neodpověděla, ale viděl jsem, jak to s ní šklublo. Usmál jsem se. Tentokrát dost ošklivě. Naštěstí to neviděla.

„Neměli byste vy agenti chodit ve dvou?“ rozhlédl jsem se.

„Drž hubu! *Drž hubu!*“ Opřela mi pistoli o bradu a znovu posvítla na druhou stranu chodby, jako by někoho čekala.

„Jestli se váš parťák odkráčel před hodinkou vymocit a doteď se nevrátil, nečekal bych na něj. Opravdu ne,“ řekl jsem.

Zřetelně došla ke stejnému závěru.

„Jdeme,“ chytla mě za ukazováček a ohnula ho a stiskla – i slabý člověk tak dokáže ovládat i velmi silného člověka – zabořilo to, až mi vyhrkly slzy. Prachovou krustu na hrudi mi před chvílí rozpustila Gregova krev (doufám, že ne jiné tělní tekutiny), ale už to zase začalo zasychat a krunýřovatět. Jak mnou smýkla, prasklo to.

A tehdy se vrátil pan parťák.

* * *

„*Franku!*“ jen vydechla.

„*A doprdele!*“ jen jsem vydechl já.

Ve světle baterky bylo jasně vidět vykousnuté místo na krku. – A rudé, tmavou krví zalité oči.

„Dostaňte mě odtud! Rychle! *Hned!*“ Ne že bych křičel, ale hlas jsem trochu zvedl.

„*Franku!*“ jen zopakovala a stisk na mém ukazováku povolil.

Frank šel k nám, ale vůbec ne tak ztuhle jako normální mrtví. Jestli do teď nestál dnešek za nic, tak přesně *ted'* začal stát za hovno.

* * *

„Střelte ho! Do hlavy! *Dělejte!*“ zvedl jsem hlas ještě o kousek víc.

„*Franku...!*“

„Už to není Frank! Střelte ho! Vzpomeňte na výcvik!“

Samozřejmě vím, že americké ozbrojené složky – všechny – prošly cvičením typu *Jak zničit exživého, kterého dobře znám*. To po zkušenostech z Evropy, kdy neochota střílet po bývalých spolubojovnících a bývalých příbuzných způsobila největší ztráty.

* * *

„Franku...“

Frank už byl na dosah ruky – a co horšího – v očích mu začaly žhnout zlaté runy, v každém jedna: SS.

„Střel ho! *Dělej!* Střílej, ty káčo!!! *Stříííléééj!!!*“

Teď už jsem křičel.

* * *

A agentka konečně vystřelila.

* * *

Naštěstí od vzniku evropských Zón nosí všichni američtí policisté minimálně jeden (preventivní) zásobník s výbušnou municí a agentka si (naštěstí) přebila: Frankovi z hlavy zbyla jen kůže, jinak vše vylétlo ven.

Ta kůže vypadala jako velká vytahaná ponožka.

Prsty mrtvého – teď už nadobro mrtvého – se sevřely sotva pár centimetrů před mým obličejem.

„Ufff.“

„On šel po vás,“ agentka si toho bohužel všimla. „Proč šel po vás?“

„Rád vám to povím, někde v klidu, u kávy, v centrále FBI plné ozbrojených agentů, kteří nebudou váhat položit život za nespravedlivě obviněného. Hm. Naproti tomu, tady někde kolem,“ ukázal jsem bradou, „musí být onen někdo, kdo si z Franka ukousnul.“

* * *

Až na ulici to šlo snadno.

Agentka mě nastrkala do auta, zamkla pouta ke kruhu ve stropě, zabouchla, otevřela, nasedla.

Pak to začalo jít nesnadno.
Klíčky měl samozřejmě Frank.

* * *

V zrcátku jsem viděl ulici za sebou, hlasitě jsem dýchal a svědila mne záda – zatímco jsem byl u Grega, rozsvítilo se pouliční osvětlení, protože normální lidé mají přece jen větší šanci za světla než potmě – od městské rady to bylo rozumné. Tedy nemají větší šanci proti mrtvým, mají větší šanci, že je nepostřílejí vojáci.

Agentka vběhla zpátky ke Gregovi a během chvilky se za ní vpotáceli tři mrtví. Mne mezitím pojalo neodbytné nutkání podívat se do toho zrcátka *pořádně*.

* * *

Ulicí se klátilo několik postav, po chodníku před mým domem se plazila paní Hortonová s kartáčem na záda v mozku a vzadu u zatačky na hlavní stál *jeden z nich*.

Jestliže posledních pět minut stálo za hovno, teď to začalo být vážně zlé.

Jeden z nich!

Slíďák!

Nikdy by se sem neměl dostat takhle rychle.

Nikdy.

* * *

„*Kurva!*“ zapolykal jsem. Slíďáka si nelze splést. Zelenošedý plášť na paty, ocelové rukavice, ocelová přilba se dvěma malými hranatými růžky, a tam, kde by člověk měl obličej, věčný stín, ze kterého se lesknou zuby bez rtů.

A měří tři metry.

Zacloumal jsem pouty a z Gregova domu se třikrát zablesklo.

Slíďák se rozeběhl a silnice se začala otřásat pod nárazy obrovských okovaných bot.

* * *

Agentka opatrně vykoukla z Gregových dveří – jako v nějakém debilním filmu.

„*Děléééj!!!*“ zařval jsem, až okénko zbublinkovatělo slinami. Jen jsem doufal, že se nebude zdržovat střílením – střílet po Slíďákovi obyčejnou desítkou...

Naštěstí velmi rychle pochopila a rozběhla se ze všech sil.

* * *

Slíďák to měl mnohem dál, ale běžel mnohem rychleji.

Mnohem.

* * *

Agentka otevřela, hodila pistoli na sedadlo spolujezdce, přesným strojovým pohybem zasunula klíčky a nastartovala.

Řadicí páka pod volantem, plný plyn, automatická převodovka zabrala, dvířka se zabouchla, ale to už bylo zrcátko plné Slíďákových zubů.

* * *

Agentka strhla volant vlevo, už tak vyjící pneumatiky k vytí i zakvílely, auto se naklonilo na dvě, naprosto zběsilá klička na druhou stranu, pouta mi málem vykloubila zápěstí, do jazyka štípla odlomená sklovina, ale povedlo se – Slíďák nás minul – proběhl před nás. Na zemi platí fyzika i pro ně.

* * *

„*Ne!*“ zařval jsem, když mne pojal pocit, že ho agentka chce přejet – na něco takového je třítunová dodávka málo.

Zatraceně málo.

Další klička, zhoupnutí, kola zabubnovala po obrubníku, smyk, naše záď odhodila parkující japonský sedan a zase jsme se vyhnuli.

* * *

Slíďák brzdil, až mu od bot létaly jiskry – agentka pro změnu akcelerovala, až kousky gumy z pneumatik bušily do

podběhů – Slíďák nabral nový směr a začal zrychlovat také, ale na americký pětilitrový osmiválec nestačil.

Zlatý Detroit!

* * *

„Agentka Konradová!“ zaječela agentka do mikrofonu palubní vysílačky. „Jedeme po San Pedro na jih – uvolněte nám cestu! V patách máme kód X! Opakuji! V patách máme kód X!“

„Tak je to tady, hoši,“ zapraskalo z vysílačky, „v Zóně je kód X. Klid, Konradová,“ hlas zesílil, „jsme na něj připravení – jen se pokuste odpoutat, ať něco neschytáte.“

* * *

A neschytili jsme.

V autě smrděla spálená guma, skočili jsme přes hromadu rozstřílených mrtvol, Konradová bravurně vybrala zatačku, prosmekli jsme se průjezdem v zátarasu, a pak ulice za námi zmizela v plamenech a oceli: někde v černi visel útočný vrtulník a pustil to do Slíďáka ze všech hlavní, výmetnic a raketometů naráz.

Nevím, jestli to bude stačit.

Možná ano.

Tak na pět minut.

* * *

Konradová mrkla do zrcátka.

„Jedte radši co nejdál – jestli ho to nezastaví, tak hranice Zóny určitě jo,“ řekl jsem. Každá Zóna má nějaké hranice – tedy alespoň ty v Evropě ano – mrtví, a naštěstí ani Slíďáci, se přes ně nedostanou.

Škoda, že to nejde říci o všem, co přichází ze Zón.

* * *

Třičtvrtěhodinka klidné jízdy a dorazili jsme k nenápadnému věžáku s nenápadným kamerovým systémem a nená-

padnými strážemi. Přiběhli dva nenápadní ramenatí chlapíci, nenápadná sluchátka v levém uchu, a nasadili mi na hlavu sametový pytel, který byl neprůhledný i pro mě.

Aspoň jsem si nepřipadal tak nahý.

Jeli jsme výtahem – devět pater nahoru, pak chodba se studenou podlahou a klimatizovaným vzduchem, kolem kroky, ale žádný údiv ani nezapné poznámky k mému vzhledu. Těžké dveře se zámkem s velmi silnou pružinou, agentka Konradová mne za ohnutý ukazovák dovedla dalších šest kroků, otočila, vrzlo to a zezadu se mi o kolena opřela hrana židle.

„Sednout.“

Sedl jsem si a někdo mi skrz pouta provlékl řetěz, připnul ho k něčemu řinčivému v dlažbě, utáhl a pak mi zacvakl okovy i kolem kotníků.

Pak mi sundali pytel z hlavy.

* * *

Ledové, bledé světlo zářivky.

Zamrkal jsem.

„Vítejte na Speciálních operacích, pane Sandbergu,“ usmála se agentka Konradová, „udělejte si pohodlí. *Zatím.*“

Ramenáči jí uctivě podrželi dveře, ještě jednou se na mne ohlédli a odešli také.

* * *

Speciální operace – trochu mě zamrazilo. Tady se vyslychají teroristé a neplatí tu spousta zákonů, které jsou jinak pro FBI svatější než Kristus.

Jistě.

Kdyby se bylo čemu smát, smál bych se.

Ve stole přede mnou byly zažrané fleky od krve; jinak to byla standardní strohá výslechová místnost – hnědé kachlíky až ke stropu, omlácené židle, velké jednosměrné zrcadlo, za ním zvukotěsná kukaň.

Zvukotěsná možná pro teroristy. Ne pro mě.

* * *

„Šéfe, chci ho – chci vést výslech,“ řekla agentka Konradová. „Přišla jsem kvůli němu o partáka, a už vím, že ten hajzl ví o Zónách daleko víc než my všichni dohromady... jak dopadnul kód X?“

„Masakr,“ odpověděl hluboký chraplavý hlas – šéf je podle všeho černochoch. „Apač na něj vystřílel půl tuny munice, silnice v tahu, půl bloku domů v tahu, kód X bez poškození. Pozabíjel všechny na tom zátarasu. Čtyřicet chlapů na kusy. Na cáry.“

„Jak jste ho teda...?!“

„My ne. Zastavil se sám, o dvě křižovatky dál – ani mrtví se nedostanou blíž k centru. *Zatím.*“

„Hranice.“

„Hranice.“

„Tak, šéfe, necháte mi ho?“ vrátila se Konradová k původnímu tématu a úplně jsem viděl, jak za sklem bodla prstem.

„Hmmm. Jestli to poděláte, Konradová, budete do smrti pucovat hajzly – a ne tady ve slunném Texasu – Medvědí prdel, Aljaška.“

„Ano, pane.“

„Opravňuji vás použít všechny prostředky. Opakuju, *všechny*. Vy dva hlídejte a všechno točte. Chci tři kamery. Po půlhodinách mě informujte a nikdo si nevypínejte vysílačku ani telefon – to kdyby se v tomhle podělaném městě náhodou podělalo něco, co se doteď nepodělalo.“

V rádobý zvukotěsné kukani klaply dveře.

* * *

Konradová mne nechala ještě deset minut podusit, pak přišla, v rukou dva kelímky s kávou. Ten můj postavila přede mě a zapíchlá do něj brčko.

„Dosáhnete?“

Naklonil jsem se: „Jo. Díky.“

„Pozor, je horké.“

Usmál jsem se: „Takže tady vyslýcháte teroristy? I Usámu, kdybyste ho lapli v Texasu?“

Posadila se, napila se a zkoumavě se mi zahleděla do očí – moje vazby na Araby je vždycky zajímaly taky docela hodně – ne sice nejvíc ze všeho, ale docela dost.

Kafe vonělo a kolem brčka prdlala pára.

„Vy o nich něco víte? O těchhle lidech?“

„Ano, něco ano. Ale stejně byste mi nevěřila,“ zazubil jsem se. Proč si dávat pozor, když je tak jako tak všechno v hajzlu. Jestli mě Slíďák v tom zrcátku poznal, jsou celé Speciální operace i celá FBI jen smítkem mezi kládami v mé krušné cestě. A kdyby mě nepoznal, proč by se za námi tak hnal. Že.

„Zkuste to, naschvál,“ agentka se znovu napila a káva zavoněla ještě silněji.

„Nepustíte mi ani lampu do obličeje?“

„Měla bych?“

„Jste na mě hodná.“

„Ano, jsem. Zatím. Teď o těch teroristech.“

„Všimla jste si někdy, že se ti největší padouši vždycky jmenují Al? Al Capone, Al Kajda, Al Bunda...“

Agentka Konradová se zaklonila a výraz jí ztvrdl: „Takhle ne, pane Sandbergu.“

„Promiňte, jen jsem chtěl odlehčit situaci.“

„Kdo je Al Bunda?“

„Vy jste Američanka? Vážně? Rodilá? Inu, jako bych nic neřekl,“ znovu jsem se zazubil: „Co chcete slyšet – odkud mám začít?“

„Od začátku?“ naklonila se nad stůl a oči jí zažhnuly zájmem. Měla by si na to dávat pozor – na ten zájem –, ale hlavně na ten nával sympatií, který jsem na okamžik zahlédl – měla by se lépe ovládat –; i když pro ni mohu být nejstrmější kariéra v dějinách FBI, stejně by se měla ovládat.

A já skutečně mohu.

Ale nechci.

„Od začátku? To by byl ale *dlouhý* příběh,“ řekl jsem.

„Zbožňuju dlouhé příběhy.“

„Opravdu? To bych ale musel začít tím, jak zemřela vaše sestra. Jak dlouho to trvalo a jak strašně ji to bolelo.“

Zasáhlo ji to jako granát z kanónu – úplně se scukla dovnitř a vyhrkly jí slzy. Na protivníkovi vždy musíte najít nejměkčí místo a udeřit, když to čeká nejmíň.

Kdo tady kdy říkal, že jsem hodný člověk?

* * *

Když mi přerazila nos, vykloubila oba ukazováčky a nalila žhavé kafe do klína, vešel do místnosti vysoký mohutný černochoch a odvolal ji.

„Agentko Konradová?“ zahuhňal jsem přes krev, která mi z nosu tekla do úst.

„Ano, pane Sandbergu?“ otočila se ve dveřích.

„Pozdravujte lední medvědy. A Aljašku.“ Jak jsem se smál, poprskal jsem krví celý stůl.

„Odpočiňte si, pane Sandbergu. Pak teprve začneme s *pravým* výsledkem,“ usmál se černochoch.

Dveře zapadly.

* * *

Konradová mi předtím, než mi vykloubila ukazováky, přitáhla řetěz kolem pout tak, že se mi vskutku nesesedlo *pohodlně*. Ani vystydlá káva pod hýžděmi tomu nepřidávala. V kukani nikdo nebyl, ani z chodby se nic neozývalo, takže vzruchů málo a času nadbytek.

Konradová chtěla všechno od začátku – *vida vida: začátek* – ne že bych *chtěl* vzpomínat, ale nějak se to vrátilo samo.

* * *

„Mohly bychom si tykat, agentko?“

„Ráda, agentko,“ zazubila se mladá žena za volantem na mladou ženu na sedadle spolujezdce.

„Natalie.“

„Alice, těší mě.“ Dva úsměvy plné bělostných zubů bleskly nazelenalým svitem palubní desky.

„A-li-cé?“ řekla rozlámanou češtinou agentka na sedadle spolujezdce, „co to znamená?“ pokračovala už anglicky.

„Eliss, po vašem,“ další úsměv nad volantem.

„Aha – tohle jméno už znám,“ zasmála se i druhá mladá žena. Když se dozvěděla, že poletí tady do té minizemě uprostřed Evropy a poprvé ji viděla na mapě, iracionálně ji napadlo, že se sem boeing Delta Air Lines prostě nemůže vejít. „Česká republika. Méně obyvatel než velké Los Angeles, polovina z nich má pocit, že je děd Vševěd, druhá, že velitel světa,“ lakonicky ji informoval vrchní agent, když jí dával letenku.

Na letišti v Praze byla zima, přšelo, vypadalo to na sníh, a všude samý kyselý zamračený obličej. Vynikající angličtina agentky, která pro ni přijela, byla prvním příjemným překvapením.

Brífink v kanceláři Sekce zvláštních úkolů ji pro změnu překvapil svou strohostí a profesionalitou – to, že se Sekci říká Třinácté patro nebo Třináctka, také: „Ve spoustě budov tohle poschodí neexistuje – stejně jako v té naší – stejně jako my.“ Úsměv, pokoj v zapadlém hotelu, pět hodin spánku, sprcha a vzhůru do akce. Takže nyní sedí v nepohodlném evropském autě (kde se musí ručně (a pořád!) řadit), kolem hluboká noc rozmazaná deštěm, který chvílemi zesiluje a chvílemi zesiluje ještě víc.

Ještěže nesněží, řekla si agentka Konradová a protáhla si záda; v Evropě budou muset *dlouho* napínat mozky, než vynalezou pohodlnou autosedačku. Její obličej – obličej smrtelně nebezpečné agentky Natalie Konradové – se odrážel v bočním okénku.

* * *

Mladá žena běžela rozmočeným nočním lesem a déšť ji šlehal do čela. Chrčela, chroptěla, ale nezpomalila. Bylo jí jedno,

že je obalená mokrými pavučinami a jehličím, bylo jí jedno, že jí větve rvou oblečení i prameny vlasů – běžela ze všech sil. Když narazila do stromu, vyskočila a běžela dál. Bylo jí jedno, že si o pařez zlomila palec na pravé noze, znovu vyskočila a znovu běžela dál – ze všech sil.

Příšera běží za ní.

A blíží se.

* * *

„Můžeme si to probrat ještě jednou, Natalie, prosím?“ řekla česká agentka za volantem.

„Jistě, Alice.“ Agentku Konradovou to potěšilo – byla si sice jistá, že si Alice pamatuje z brífinku vše – stejně jako ona –, ale alespoň už si byla i jistá, že její spolupracovnice není jeden z místních velitelů světa:

„Takže... Jediný cíl dnešní mise je zastavit pana Mluvčího. Jakýmikoli prostředky. Vaše rozvědné oddělení získalo informace, že dnes v noci bude mít práci někde tady na Vysho... Vajšho...“

„Vysočině,“ pečlivě vyslovila agentka za volantem.

„Ano, Vyzočííně,“ stejně pečlivě vyslovila agentka na místě spolujezdce. „Nevíme, kam přesně jede, ale víme, kde odbočí z téhle silnice,“ Američanka se znovu podívala bočním okénkem, „a hlavně víme *kdy* – plus minus půl hodiny.“

„Ano.“

„Cíl mise – pan Mluvčí – je vrah – přesněji zabiják – zaměstnanec Distribuované banky.“

„Ano,“ vzala si slovo Češka: „My jsme zjistili, kdy a kde bude, vy, jak vypadá.“

„Ano.“ Jedinou existující momentku vysokého štíhlého muže se sympatickým úsměvem, polehlým tmavým ježkem a smutnýma inteligentníma očima měla bedlivě zašifrovanou v kapesním počítači; celý brífink ji promítala na velké plátno.

* * *

Auto se zhouplo na výmolu – na *miliontém* výmolu – pomyslela si Američanka. Cesta už se nějaký čas klikatila hlubokými lesy, ze kterých se nocí a deštěm valila mlha. Potkávací světla z ní vytínala dva žluté kužely, a mlhové reflektory jí dávaly zlatavý neprůhledný spodek. Za celou dobu nepotkaly jediný vůz – kdo by tady také co o půl dvanácté v noci dělal.

Stroj se znovu zhoupł – místní tomuhle automobilu říkají „oktávie“ nebo tak nějak a... V mlze na krajnici se červeně zablesklo.

„Hele! Trojúhelník!“ řidička se napřímila, nohu z plynu, a zabodla oči do vířící tmy. Za okamžik uviděla i rudou záři mlhovky a vedle obrysu zádě stojícího vozu i vysokou postavu v dlouhém plášti a reflexní vestě – jak zoufale mává oběma rukama.

„Zastavíme?“

„Proč ne – tohle Mluvčí určitě není.“

Postava, přestože vysoká, byla i skoro stejně široká. Jak oktávie brzdila, ve světlech oslněně pomrkal obrovsky tlustý, úplně plešatý chlapík v obleku: kravatu nakřivo, promáčený svrchník z kvalitního kašmíru táhl kulatá ramena k zemi.

Ani jednu agentku nenapadlo, že by měly mít strach. Zpravodajské služby nemohly na Mluvčího poslat zásahovou jednotku – té by si všiml a zmizel by jako už tolikrát. Na zabijáka musely poslat své zabijáky – a do dvou mladých štíhlých žen by to nikdo neřekl – jejich nadřízení doufali, že to do nich neřekne ani Mluvčí.

Mokré brzdy zasyčely a auto zastavilo. Okénko sjelo a obě agentky automaticky nahmátly pažby pistolí.

Strach ne, ostražitost vždy.

„Bože, to jsem rád!“ sklonil se tlustoch k okénku a Alice mu posvítla baterkou do tváře – jak mu drkotaly zuby, skoro mu nebylo rozumět a na špičce nosu se kývala kapka.

„Dobrý večer. Můžeme nějak pomoci, pane?“ Pro Američanku zněla čeština jako projev ošklivé krční nemoci, jak se s oblibou říkává.

„Dobrý večer. Ten můj křáp nejede a není tu signál!“ tlusťoch oslepeně mrkal a strčil jí pod nos drahý mobilní telefon.

Rodilý Čech, *typický* Čech, automaticky registrovala česká agentka, uvolnila se a sklonila baterku. Kotouče lezavé mlhy se valily přes silnici a o střechu a tlusťochovu holou lebku hlasitě klepal déšť – z otevřeného okénka mrazilo: „Můžeme vás hodit do nejbližší vesnice – máme něco na práci, takže bohužel víc...“

„Stačí, to stačí! Jste strašně hodný. Jen to zamknu.“ Tlusťoch ze sebe strhl reflexní vestu, zmuchlal ji do kufru, zmáčkl klíč, a auto na krajnici zablikalo blinkry a zacvakalo zámky.

„Pojďte ke mně,“ řekla řidička – Američanka, aniž o tom přemýšlela, vystoupila a sedla si dozadu. Instinkt – cizí člověk v týlu, nepřijatelné.

„Bože, ty auta jsou malý,“ tlusťoch se s hlasitým hekáním a funěním soukal na sedadlo, nešlo to, tak si ho posunul a vrazil Natalii do kolen, až se bolestivě nadechla.

„Jéžiš, promiňte!“

„Nerozumí vám, je to Američanka.“ Tlusťoch strašně zdržoval a agentka za volantem už litovala, že zastavila. Měla vysílačkou zavolat odtahovku a...

„Jéžiš, promiňte,“ zopakoval tlusťoch anglicky s těžkým středoevropským přízvukem.

„Nic se nestalo,“ ozvalo se ze tmy a tlusťoch se konečně naložil.

* * *

Jeli a tlusťoch funěl jako parní stroj, šířil kolem sebe pach mokré vlny a vůni kvalitní kolínské a byl mu krátký pás. Když ho konečně zacvakl, přestal do ní (konečně!) šťouchat a omlouvat se, že do ní šťouchá.

„Promiňte, nepředstavil jsem se,“ zafunění, „Karel Lakota, jméno mé.“

„Fajtová.“

„Konradová.“

Českou i americkou agentku napadla v tentýž okamžik tatáž myšlenka: *Nesnáším žoviální tlustochy!*

Dál jeli mlčky, pokud se hvízdavé oběžní funění, smrkání a kýchání dá považovat za *mlčky*.

* * *

Právě když agentka Fajtová klepla prstem do ovladače navigace a právě když tlustoch varovně prohlásil „Jedna ruka na volant, jedna noha v hrobě!“, něco se stalo.

* * *

Jako kdyby jim naráz vybuchly obě pneumatiky na levé straně.

* * *

Bylo to tak nečekané, že to nezvládla ani tak dobře vy-cvičená řidička jako agentka Fajtová. Navíc, protože je tlustoch zdržel, jela o dost rychleji, než bylo v mlze a dešti rozumné.

Vůz se stočil doleva, od holých ráfků zadržely jiskry, zapíchl se předkem do příkopu, airbagy explodovaly, v piruetě se vymrštil do výšky, náraz na dveře, přední sklo odlétlo, do obličejů bodla mokrá hlína a kamínky, vůz se znovu otočil dokola, odrazil zádí od stromu, dopadl zpět na silnici, převalil na střechu a ještě kus se smýkal.

* * *

Páchl benzín, horká guma, rozžhavený kov a rozrytá zem. Déšť bubnoval na orvaný plech a někde hlasitě syčel. Agentka Fajtová cítila mastnou páru a kyselinu z rozbité baterie, a jak visela hlavou dolů, pás se jí zařezával do levého ramene.

Pak se v mlze objevila světla.

Agentka se právě pokoušela promluvit, ale nešlo to; všimla si, že ono auto nepřijelo po silnici, ale že vyjelo z lesa – musí tam být téměř neviditelná cesta. Agentku zalil pocit blaženosti – záchrana! – a tak rychle! – jestli měla z něčeho opravdovou, nefalšovanou hrůzu, pak z toho, že uhoří zaliso- vaná v tuně a půl beztvarého železa.

„Pomoc!“ zašeptala, když bouchly dveře a o mokrý asfalt pleskly podrážky několika párů bot. Pak ty boty v rozbitém okénku i uviděla a pak uviděla i obličej. Přesněji, uviděla čer- nou koženou masku pobitou chromovanými cvoky.

Najednou si nebyla jistá, jestli by přece jen nebrala ten oheň.

* * *

Agentka Fajtová visela na řeznickém háku. Za ruce. Měla je vyvrácené dozadu, spoutané, a hák byl zakleslý za pouta – *naštěstí*. Visela tak, že nohama nedosáhla na zem, a na kotní- cích měla pověšené desetakilové závaží z nějaké činky. Visela tak už půl hodiny a bolest v ramenu byla strašná.

Strašná byla i místnost, ve které visela – krom výkalů, potu a staré lidské moči v ní nejvíc páchla krev, takže nebylo třeba spekulovat, od čeho jsou zaschlé cákance po zdech, po podlaze, po stropě.

Na vedlejším háku visel pan Karel Lakota – byl v bezvě- domí, a agentka Fajtová byla ráda, že je v bezvědomí – to, jak předtím, když je věšeli, škemral, plakal a žebronil, ji nalep- talo víc než vlastní strach.

Před několika okamžiky si obludná ženština narvaná v černých kožených kalhotkách, černé kožené podprsence a černých kožených kozačkách přišla pro Natalii. Ta ženština měla neuvěřitelně zmalovaný obličej, neuvěřitelné plati- nové lokny a na břiše, bocích a hýždích neuvěřitelné laloky bledého třaslavého tuku. Mluvila drnčivou řečí s daleko víc „ch“, než je normální, které agentka Fajtová nerozu-

měla, ale ani nemusela – historka o Církvi ryzí krve Svaté, rodině belgických kanibalů, která se stěhuje ze státu do státu po celé Evropské unii, je evergreenem na všech policejních služebnách od Kypru po severní Finsko; jedna z příjemných městských legend k večerní kávě, když se služba vleče.

Ovšem, v té historce nikdy nebylo, že své oběti před smrtí mučí.

Někde blízko začala Natalie Konradová řvát.

Strašně.

* * *

Bylo to horší než bolest v ramenu.

Bylo to horší než cokoli.

Agentka Fajtová se začala třást, a cítila, jak jí v podpaží a po vnitřní straně stehů teče pot, přestože v místnosti šla skoro pára od úst.

„Zvládneš to! Vzpomeň na výcvik, no tak, Alice! Zvládneš to,“ šeptala si, ale nepomáhalo to. Natalie přestala ječet, ale jen aby se nadechla, a řev se změnil v obludný zalykavý přeskakující zvuk – do toho se ozval mnohohlasý smích a uznalé tleskání.

Není nad to, když se rodina baví pospolu.

* * *

„Nepříjemné, když se z lovce stane kořist, že, slečno Fajtová. – Vlastně *agentko* Fajtová,“ najednou se ozval tichý, trochu posměšný hlas. Agentka sebou trhla. Přece...! A přece to nemohl být nikdo jiný než holohlavý tlustoch na vedlejším háku. Díval se na ni a jeho pohled... skoro jako by se usmíval.

„Odkud víte, že...?!“

„Ale agentko, myslel jsem, že jste bystřejší.“

„Vy jste... vy jste náš dozor! Vy jste nám měl krýt záda! Ale... Ale proč...?!“

„Myslíte to nechutné vystoupení? Inu, potřeboval jsem získat čas. A když jsem se tak realisticky rozpadl, bylo jasné, že si vezmou ji. Nikdo nemá rád FBI – a když si tak hloupě nechala průkaz v kapse...“

„Ale...!“

„Ale co budeme dělat?“ Tlustoch se trochu zhoupl: „Oni se teď baví – tak tři hodiny jim to vydrží, takže máme tři hodiny jen a jen pro sebe.“ Tlustoch jako by vytí mučené ženy vůbec nevnímal. Agentka Fajtová měla pro změnu pocit, že ji ty zvuky rozežírají jako kyselina. Cukla jí hlava:

„Ale...!“

„Dobře. Jestliže potřebujete přesný návod... Zkusíme, jestli by někdo z nás nedokázal roztáhnout ruce a protočit se pod pouty. Pak...“

„To se mi nemůže povést. Navíc s tím závažím...“ Že by se to povedlo tlustochovi, ani nepomyslela – navíc i on měl na kotnících desetakilový litinový koláč.

„Nějak snadno se vzdáváte, agentko. Nějaké závaží... dneska jsou nezvykle hodní – obvykle ty činky dají na hák a hákem propíchnou paty za achillovkami... nebo mužům varlaty. Nepříjemná představa,“ tlustoch se zazubil, nadechl a zařal svaly. Pak sice pomalu, ale dal ruce od sebe – řetěz pout tiše skřípal. Agentka zapomněla na bolest a s úžasem si uvědomila, jak strašnou musí mít tlustý muž sílu. Pak udělal něco jako kotoul vpřed – pomaličku – se závažím mezi botami, a ani jednou neztratil kontrolu. Nakonec visel jen s rukama nad hlavou.

„Teď se stačí jen přitáhnout – jednou rukou –, tááák, a druhou vyháknout pouta z toho řeznického... asi takhle. A pak už se jen spustit na zem, aby to moc nebouchlo.“

Agentka Fajtová skoro zapomněla dýchat – tlustoch, jak mluvil, tak konal.

„Vy zůstáváte, agentko?“ protáhl si ramena, vyndal cosi z klopky saka, odemkl želízka a uvolnil závaží z nohou.

„Já... já to nedokážu, pane. Bohužel.“

„Tak to je mi vážně líto,“ v očích tlustého muže se objevil zvláštní smutný pohled.

Agentka Fajtová nemusela dlouho přemýšlet, kde a kdy ho viděla naposledy – *poprvé* a *naposledy*: „Vy...! Vy nejste od nás – vy nejste naše záloha – vy jste... vy jste *Mluvčí!*“

„Že vám to ale trvalo, agentko.“

„Vzdejte se, zatýkám vás...,“ hlas se vytratil a na tváře sklouzly dvě slzy – jen dvě: „... zachraňte mě, pane, prosím. *Prosím!*“

Další výkřik mučené ženy byl ještě drásavější než cokoli předtím.

„Za chvíli jí popraskají hlasivky... ale zpět k vám: řekla byste, že to bylo vzlyknutí, to po té vaší poslední prosbě, policistko?“

Agentka Fajtová jen kývla: „*Prosím!*“

„Inu, mám teď takové malé morální dilema,“ tlustoch si opřel prst o bradu: „Vy a agentka Konradová jste mne přijely popravit – bezesporu. – A já vám teď mám pomáhat? – Navíc tu nejsem jen tak pro zábavu – musím našim belgickým hostitelům vyřídit vzkaz z Distribuované banky – a to je důležitá a zodpovědná práce,“ tlustoch zvedl ukazovák: „Měli totiž smůlu, že snědli syna jednoho z blízkých přátel guvernéra naší Rady vlastníků. Stopař – to víte, dnešní teenageři.“

„Pomůžu vám.“

„Pomůžete? Proč myslíte, že potřebuju pomoci?“

„Jste sám, beze zbraní – a... a já mám výcvik!“ Jak agentka snaživě mluvila, rozhoupala se a bolest z překroucených ramen vystřelila do celého těla.

„Řekl bych, že na policistku děláte až příliš mnoho ukvapených závěrů – opravdu příliš – s tím vaším výcvikem to nebude zas až tak slavné... Jak jste například přišla na to, že nejsem ozbrojený?“ Tlustoch si sundal uválený kabát, sako, vestičku, kravatu, košili, tílko a pak i břicho – pak si s mlaskavým zvukem odtrhl trojitý podbradek i s tvářemi, rozepnul kalhoty

a po párávém křupnutí suchých zipů vytáhl umně vytvarovanou vycpávku i odtamtud. „Na pohmat je to jak nefalšované sádlo... promiňte,“ otočil se a zapnul si poklopec.

Najednou tam stál vysoký štíhlý mladý muž s ostře řezanou bradou a širokými rameny. Měl na sobě přiléhavé funkční triko s dlouhými rukávy – černé –, agentce bůhvíproč připomněl ocelovou pružinu. Utáhl si šle i řemen plandavých kalhot a sehnul se k tomu, co bývalo jeho gigantickým pupkem. Z vnitřní strany byl další suchý zip.

„Glock sedmnáct s elektronickým tlumičem – nejlepší přítel člověka,“ připevnil si pouzdro k boku, „Colt Agent .38 Special – když selže všechno, tohle nikdy,“ druhé pouzdro skončilo na pravém lýtku, „Fällkniven A1... *miluju nože*,“ pouzdro s velkou čepelí přicvakl vodorovně vzadu na opasek. Pak si dal ještě něco malého do levé kapsy, a na levou šli si připevnil sumku se dvěma zásobníky.

„Aby bylo jasné, agentko, vzkaz z Distribuované banky je smrt – smrt pro všechny belgické osadníky – a je jich tu asi čtyřicet včetně dětí. Otázka zní, zda se jako příslušník bezpečnostních složek České republiky chcete zúčastnit masové vraždy – nebo jak tomu vy policisté říkáte.“ Posledním slovům nebylo téměř rozumět – Nataliin kvílivý řev zase překonal vše, co bylo dnes v noci slyšet.

„Ano, pomůžu vám.“

Mluví se jí zespodu podíval do očí: „Řekla byste cokoli, abych vás sundal.“

„Ano.“

„Upřímnost, to se cení. A nedostala jste ani hysterický záchvat. Zatím. Nepomočila jste se. Sice se třesete, ale to může být zimou. Hm. Teď to bude bolet.“ Závaží z kotníků klaplo o podlahu, pak ji silné prsty chytly vzadu za pásek, nadzvedly a protočily dopředu. Do očí jí vyhrkly slzy, zařala zuby, ale nezasténala – v ramenou jako by jí explodovaly kanystry s nalmem.

Ani si nevšimla, jak jí sundal pouta.

„Kruťte rameny, cvičte – ty ruce budete potřebovat.“

Podívala se dolů – měla pocit, že má místo paží dvě suché větve – prsty měla úplně modré a kolem zápěstí krvavé pruhy.

„Vás to nebolí?“

„Já mám výcvik,“ řekl Mluvčí, „ne to, jak si na Zvláštních úkolech hraje na hejno kuřat. Tady,“ podal jí malý černý colt a dva válcové rychlonabíječe po šesti nábojích. „A varuju vás – pokud se mě potom pokusíte zatknout, nebudu brát ohledy.“

„Ano. Ne.“ V agentce Fajtové se před okamžikem něco zlomilo – přesně v té chvíli, kdy se její nohy dotkly podlahy. Spolupráce na vyřizování vzkazu z Distribuované banky jí najednou připadala morálně přijatelná.

* * *

„Říkal jste, že na tom glocku máte elektronický tlumič? Nepřeslechla jsem se?“ Ne že by agentka Fajtová chtěla zrovna teď zapřádat zbrojní diskuse – jen se pokoušela zamluvit příšerné mravenčení, se kterým se jí do rukou vracel cit – podávaný colt si zatím vzít prostě nemohla, i když nikdy v životě netoužila po ničem tak jako po pocitu jeho drsné pažby v hmatových receptorech.

„Ano,“ Mluvčí pochopil její problémy a strčil si zbraň do kapsy. „Ukažte, namasíruju vás.“

Podala mu pravičku – střílela sice oběma rukama skoro stejně dobře, ale pravou přece jen lépe: „Elektronický tlumič neexistuje... ssss,“ zařala zuby, jak jí silné prsty začaly hníst svaly v dlani.

„Ano, neexistuje – řekl bych, že brzy uslyšíte, jak neexistuje. Hm. Spíš neuslyšíte,“ zas ten úsměv. Na tvářích měl zbytky lepidla po masce a ani pleš nebyla skutečnou pleší – měl jen oholené vlasy.

„Vy jste Čech, že?“

„Výslech?“ prsty přešly na předloktí – zdály se jí horké jako rozžhavené železo.

„Ne, jen mě to zajímá – nemáte přízvuk.“

„Proč by Mluvčí Distribuované banky nemohl být Čech? Lepší?“

Agentka dvakrát zařala pěst: „Ano. Díky.“

„Druhou... Už jste někdy někoho zabila?“

Chvilka ticha.

„Ano.“

„Říkal jsem si – máte to v očích. Je to vidět jako ztráta panenství.“

„Na vás by přece neposlali někoho, kdo by mohl v poslední chvíli selhat.“

„Jistě...“ Poslední výkřik mučené ženy se zlomil do nečekaného ticha. „Sakra – moc dlouho jim nevydržela – dnes to vzali nějak zhurta,“ Mluvčí jí pustil paži, „musíme jít.“ Sáh do kapsy a znovu jí podal revolver.

Dvoupalcová hlaveň, špičkové materiály, špičkové zpracování – do patnácti metrů přesný jako skalpel, prolétla agentce hlavou slova střeleckého instruktora. Budu muset blíž – klepou se mi pastelky.

„Když sundáme tu... tu *archivní pornohvězdu*, bude čtvrt práce hotová. A znova opakuju, u toho mučení jsou i děti – tak sedmileté – a že jsou malé, neznamená, že vám nerozpárou břicho.“

* * *

„Vy se pořád třesete, agentko? Nebojíte se, doufám?“

„Ne... Trochu.“

Mluvčí sundal ruku z kliky: „Pokud se budete bát, prohrála jste předem. Uvolněte se, užívejte si to, bavte se. Ne sice moc, ale ať je to na vás vidět.“ Mluvčí se mrazivě usmál: „Vyděsíte je k smrti.“

* * *

Dveře se otevřely do dlouhé chodby, ale zároveň se otevřely druhé přesně naproti.

„Tyhle náhody...“ Glock tiše sykl a chlapík, který si dopínal poklopec, najednou měl jen půl hlavy.

Agentka Fajtová si uvědomila, že nestihla ani mrknout – malý revolver svírala v obou dlaních a mířila do podlahy; ruce se jí třepaly tak, že zbraň létala nahoru dolů – navíc jí začaly neovladatelně drkotat zuby.

„Klid, agentko...“ Mluvčího přerušilo další zavytí mučené ženy, „... tak pořád mezi námi. Vida vida.“

Pak se otevřely další dveře, jak se tři Belgičané šli podívat, co že to na chodbě tak těžce žuchlo.

* * *

Blesky tichých výstřelů – tři – a tři další mokrá žuchnutí.

* * *

Několik poplašených výkřiků drnčivou řečí.

Ruka zpoza futra a chodbu naplnil řev střelby.

Tichý blesk, zaječení a po ruce zbyl jen krvavý flek a rozlomená pistole. Mluvčí se rozeběhl, zabrzdil před pootevřenými dveřmi a rozkopřil je. Teď výstřely počítat nestihla – jen si všimla, že se vysoký muž opravdu baví.

* * *

Měla sice pocit, že má podrážky přilepené k podlaze, ale nějak je odtrhla a rozeběhla se také.

* * *

V té místnosti leželo šest nebo sedm těl – popadala přes sebe jako klády a z rozstřílených hlav pudinkovitě vytékal mozek; pak se agentka Fajtová pozvracela: zavřela víčka, předklonila se a cítila, jak si zvrací na boty. Nebylo to z té pudinkové asociace – to ne –, ale na dlouhém stole bylo připoutané to, co zbylo z agentky FBI Natalie Konradové.

Vznášel se nad tím namodralý kouř po střelbě a bylo to pořád živé.

„*Prosssúím!!!*“ zasyčelo z krvavého otvoru, který kdysi mohl být ústy. Byl to horší zvuk než všechen křik předtím. Byl to nejhorší zvuk ze všech zvuků vůbec. Agentka Fajtová se narovnala a otřela si oči; zvratky ji hřály na bradě a slzy studily na tvářích. Otřela si i rty a Mluvčí přiložil té věci hlavě ke spánku. Agentka Fajtová v tom, co kdysi mohlo být obličejem, zahlédla něco, co mohl být úsměv.

Krev s kusy lebky dostříkla až na zeď.

* * *

„Stará paní tu zrovna nebyla,“ Mluvčí přehlédl těla, „takže teď to bude trochu těžší... *Za váma!*“ Glock znovu sykl a kulka jí hvízdla podél boku.

* * *

Střela malé holčičce prolétla dolní čelistí a krkem a skoro jí oddělila hlavu; vojenský nůž vyklouzl z prstíků a zabodl se do prahu.

„*Miluju děti,*“ řekl Mluvčí.

* * *

Znovu chodba.

Od schodů zaduněla brokovnice a ze stropu jí do vlasů spadla omítka a horké broky.

V uších jí hlasitě pískalo a střílela, dokud revolver necvakal naprázdno.

„Výborně, agentko,“ řekl Mluvčí: „Zeď je mrtvá. Pokud vám to v policejní škole nevysvětlili, tak účelem střelby není vystřílet co nejvíc nábojů – účelem střelby je vystřílet co nejvíc nábojů *do nich.*“ Stiskl spoušť – jednou –, brokovnice bouchla o podlahu a bylo slyšet, jak bezvládné tělo klouže po schodech – lebka hlasitě počítala stupně.

Mluvčí zvedl brokovnici:

„Miluju brokovnice.“

* * *

Pak se otevřely dveře za nimi – to už tisíckrát nacvičeným pohybem vyhodila prázdné patrony a rychlonabíječem zasunula nové. Druhým tisíckrát nacvičeným pohybem zacvakla bubínek, otočka, spoušť: Žena ve středních letech s velkým řeznickým nožem sebou trhla a její krev oslepila muže za ní.

Na něj jí také stačila jedna rána.

„To už je lepší,“ řekl Mluvčí a vyprázdnil do nejbližších dveří zbytek zásobníku.

Tělo za prostřílenou výplní se vlhce sesulo.

Zásobník bouchl o podlahu.

„*Ted!*“

Agentka Fajtová rozuměla i v té drnčivé řeči.

* * *

Mluvčí měl prázdný glock v jedné a prázdnou brokovnici v druhé ruce – najednou zmizel, jako by ho odvál vítr.

Mám čtyři rány, blesklo agentce.

* * *

Proti ní se hnalo pět lidí, každý jinak vysoký, dlouhé vlasy vlály, všichni nože a sekáčky na maso. Za nimi se mihl bleďý roztřesený tuk škrtnutý dvěma pruhy černé kůže.

* * *

Neminula ani jednou – čtyři čela, čtyři díry.

Kolem uší jí zasvištěly dvě kulky – odrazila se a jako bojový robot zasáhla pátý cíl patou do krku. Byl to vyhublý výrostek s velkým ohryzkem – zemřel, ani nezachrčel.

„Dobré. Ale ti, co řvou a mávají noži obvykle nejsou ti nebezpeční. To byli tamti,“ píchl jí Mluvčí brokovnicí přes rameno. Z glocku se kouřilo a vazoun a udělaná žena, kteří by ji zabili zezadu, už jen tiše leželi.

„Viděla jsem tu... tu *emeritní pornohvězdu* – seběhla po schodech.“

„Emeritní pornohvězda – hezké,“ Mluvčí se uznale zazubil. Agentka Fajtová nevěděla proč, ale už nesmírně dlouho ji nic tak nepotěšilo.

* * *

Mluvčí sebral mrtvole pod schody patrony do brokovnice. Dlouhá zbraň byla sice stará a odřená, ale zámek hlavní klapl hezky promazaně.

Všichni chlapi jsou stejní, vytanulo agentce – jak najdou hračku, hrají si, místo aby pracovali.

* * *

Dole v hale se je zbylí Belgičané pokusili dostat frontálním útokem. Padly na ně zbývající náboje v druhém zásobníku do glocku, druhý (poslední) rychlonabíječ do coltu a čtyři patrony do pušky.

„Je jich mnoho, že? *Bylo.*“ Okomentoval hromadu těl Mluvčí.

„Jak běželi, vypadali s těmi vlajícími vlasy jako koncert Kelly Family,“ řekla agentka Fajtová – hrozně moc zas chtěla vidět ten uznalý úsměv.

Mluvčí nezklamal.

„Bacha!“ vytrhla mu nůž z pouzdra a těžká čepel prorazila hrudní kost chlapíka v černé masce, který se na ně vrhl z patra.

Byl mrtvý, než dopadl na zem.

„Přece jen něco umíte, agentko,“ nabil Mluvčí glock a podal jí brokovnici: „Poslední dvě rány.“

* * *

Tlustou ženštinu zaskočili v garáži, když se pokoušela nainstalovat rodinnou dodávku. Když je zahlédla, pokusila se utéci, ale agentka Fajtová ji střelila z obou hlavních nárazů.

Do zad.

* * *

Všude byla krev a huspeninovité kusy tuku – žena kupodivu nebyla mrtvá a něco třaslavě říkala. Agentka jí rozdrtila hlavu pažbou – na botku se namotaly dlouhé platinové lokny.

Velký slimák lidského tuku se odlepil ze stěny garáže a mlaskl o podlahu.

Agentka si připadala jako ve snu.

* * *

„Myslíte, že to byli všichni?“

„Brzy uvidíme – ty kanystry jsou určitě plné. Jdu si pro nůž.“

Za několik minut už se do dřevěné samoty hluboko v lesích zakously plameny. Sice zase přšelo, ale benzín je benzín.

* * *

Glock ještě třikrát syknul. Pak se ze dveří vyřítila mladá žena – spíš ještě dívka – v krátkých šatech. Šaty i holé ruce měla zastříkané zaschlou krví, a agentka Fajtová ani na okamžik nezapochoybovala, čím je to krev.

„Ne, ji ne. *Zatím*,“ řekl Mluvčí na její tázavý pohled. Schoval glock a zvedl pětilitrový kanystr a smotek řetězu.

Agentka Fajtová už docela dlouho uvažovala, na co si to v mokré trávě přichystal.

Benzín zašplouchal.

* * *

Zářivka ve výslechové místnosti najednou zabručela, blikla a zhasla – okamžik tmy – pak se rozsvítila modrá nouzová lampa nade dveřmi.

Zamrkal jsem – *ty vzpomínky!* Zlomený nos bolel, i vykloubené ukazováčky bolely a budova kolem byla úplně tichá – zatraceně nezvyklé.

Pak se z chodby ozvaly pomalé, šoupavé kroky.

* * *

Dveře se otevřely.

Velmi zvolna.

Nadechl jsem se a pouta na zápěstích se napnula.

* * *

„Ahoj pane. Ty jsi zločinec?“

Naklonil jsem se nad stůl – blondatá holčička s růžovou mašlí na mě kulila velké modré oči.

„Ahoj holčičko – co tu děláš, proboha?!“ Už jsem skoro neuhňal.

„Řekla bych ti to, ale já si nesmím povídat s cizími pány.“

„Já jsem Jan.“

„Já Fionka,“ dala ruce za záda, zkřížila nohy a zatočila se ze strany na stranu: „Chce se mi čůrat, jenže mamka někam odešla a všude je tma.“

„Inu, to je problém – víš ale co? – jdi tady vedle – hned ty dveře vlevo – a vyčůrej se na podlahu.“

„Já si vážně nesmím povídat s cizími pány, maminka by se zlobila.“

„Však už mě znáš – Jan.“

„No jo. Tak jo. Kterou levou myslíš, tuhle, nebo tuhle?“ zvedla nejdřív pravou, pak levou ruku.

„Ta druhá je ta pravá levá... A až se vyčůráš, vrať se, prosím. Ano?“

„Tak jo.“

* * *

Za chvílku byla zpátky.

„Dobrý?“

„Jo – chi-chi, bude jim čvachtat koberec,“ dala si pěstičky pod bradu a zakřenila se.

„Co tu vůbec děláš? Kde ses tu vzala?“

„Mamka tady chytá zloduchy – tady,“ ukázala prstem za sebe, „a říkala, že venku dnes není bezpečně a tady je. Vzala

mě ze školy rovnou sem místo domů.“ Holčička se zamračila: „Pak musela odejít a řekla jedny tetě, aby na mě dávala pozor. Pak musela odejít i ta teta, tak řekla Faridovi, aby na mě dával pozor – Farid mi pustil Šmouly na počítači, víš, hru, a dal mi sluchátka. A když se mi začalo chtít čůrat, nešly světla a nikdo tady nebyl. Ani Farid.“

Tak tohle nevypadá dobře. Jestli byli nasazeni úplně všichni ze Speciálních operací... a možná nebyli nasazeni, možná prostě utekli. A to nevypadá dvojnásob dobře. Obzvláště pro někoho, kdo sedí nahý připoutaný ve výslechové místnosti.

„A kde máš tátu, Fionko?“

„Tatínek šel do nebička k andělíčkům,“ ukázala prstem ke stropu. „Od té doby, co nemáme tatínka, ale máme nový auto. Menší, japonský... Tatínek mi chybí – chtěla bych, aby se vrátil,“ v modrých očích se zaleskly slzy.

„Tak zrovna tohle bych, děvče, být tebou nechtěl – *ne dnes*,“ řekl jsem a rychle změnil téma: „Myslíš, že bys mi dokázala přinést tužku? Propisku? Víš, takovou tu, jak se dá zaháknout za kapsu?“

„Vím, co je propiska – *nejsem malá*,“ řekla holčička nadurděně a utřela si nos rukávem. „Na co ji chceš?“

„Ukážu ti kouzlo.“

„Mamka říkala, že se nesmím bavit s pány, kteří mi budou chtít ukazovat kouzla – ani když nejsou cizí,“ holčička ostražitě ustoupila ke dveřím.

„Dobře, tak ti teda kouzlo neukážu – potřebuju si odeknout pouta,“ zařinčel jsem.

„Fakt nejsi zločinec?“

„Fakt.“

„A proč seš teda přivázaněj?“

„To víš – i u FBI se můžou splíst.“

„Moje maminka ne!“ řekla ukřivděně.

„Jak se jmenuje tvoje maminka?“

„Sarah.“

„Ne Konradová?“

„Ne!“ Holčička ztišila hlas: „Mamka nemá paní Konradovou ráda – prý je to *karibaba*.“

„Kari-co?!“

„Né zrovna karibaba, ale něco jako karibaba,“ holčička nakrčila čelo: „Kari... karijé... ale to druhý slovo byla ježibaba.“

„Kariéristická ježibaba?“

„Jó!“ holčička se šťastně usmála.

„Tak vidíš – mě sem přivázala zrovna ona – a taková karibaba se plíst může, ne?“

„To jo, ta jo. – Jdu pro propisku.“ Holčička poskočila a odběhla.

„Buď opatr...!“ nedořekl jsem. Mluvit na zabouchlé dveře nemá smysl.

* * *

Za pět minut byla zpátky.

„Jú! Ty máš úplně nahatej zadek!“ řekla, když mi ze zadu podávala tužku. „A seš strašně špinavej a smrdíš! A máš oteklej nos! A obličej celej od krve!“

„Vidíš, jak je ta paní Konradová zlá.“

„To teda jo!“ řekla procítěně.

Když se mi konečně podařilo z propisovačky ulomit klips a ohnout ho (s vykloubenými ukazováčky a nedokrvenýma rukama to nešlo zrovna snadno) a začal jsem šfourat v zámku, Fiona řekla: „Nechtěl bys klíček? Mamka ho měla ve stole,“ – položila přede mě lesklý klíč od pout.

„Hm. *Ano*,“ koženě jsem se usmál. „Dej mi ho do ruky, prosím.“

* * *

„Otoč se,“ řekl jsem, než jsem vstal.

„Tak jo.“

Odsunul jsem židli a opřel se o desku – měl jsem úplně dřevěné nohy: „Víš, kde tu jsou sprchy?“